

Mythologia, Francfort, 1581 - X [26] : De Tartaro

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - X \[26\] : De Tartaro](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre III

[Mythologia, Francfort, 1581 - III, 11 : De Tartaro](#) a pour résumé ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre X

[Mythologie, Paris, 1627 - X \[26\] : Du Tartare](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre X

[Mythologie, Lyon, 1612 - X \[26\] : Du Tartare](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia
Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - X [26] : De Tartaro, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 03/02/2026 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6083>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581
ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307
Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 1038-1039

Du monde

Toponymes[Tartare \(zone géographique/territoire\)](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

res omnia diuina prouidentia gubernari per ignotas hominibus causas demonstrantes, ea de Parcis tradiderunt.

De iudiciis inferorum.

Necq; verò in hac vita solum, sed etiam post mortem singulos à Deo pro dignitate vel bona vel mala obtinere, atque nihil omnino sine Dei cura perfici, ostendentes iudices apud inferos post mortem statuerunt, qui singulorum peccata diligentissime indicarent. neq; enim conueniebat ut animæ vel in corpora promeritis mitterentur, vel post mortem præmia consequerentur, nisi fuissent prius iudicatz: quare huic iudicio tres præfecti sunt, qui quoniã omnia scelera vel sanabilia erant, vel insanabilia; sanabiles quidẽ animas in certum locum, donec maculæ contractæ ex humanis sordibus expurgarentur, deduci iubebant: quæ verò immedicabilia vlcera ex humanarum rerum contagione contraxissent, illæ in profundissimum tartarum deieciabantur: at quæ piè sancte q; vixissent per summam innocentiam, quæq; ab omni sorde humana procul abesse fore indicatz, illæ in loca tum ob fertilitatem rerum omnium, tum ob temperiem cœli perpetuam suauissima deducebantur. His igitur rebus antiqui nos hortabatur ad probitatem, quoniam si quis dum viuit pœnas suorum scelerum deuotaerit, at certe post mortem supplicium deuitate non poterit.

De Eumenidibus.

Verum ne quis sua flagitia se occultaturum esse speraret, additæ sunt ministræ & tortores his iudicibus acres & formidabiles furiz, quas nonnulli Erinnyas appellant: quas conscientiz stimulos esse diximus, cum ex ips parentibus, quibus traditum est, natæ dicantur. Nullus enim grauior est tortor, aut magis infestus testis, quam sit sua cuiusq; sententia. Atq; ut summam dicam, per hæc significare voluerunt antiqui, soli vito bono omnia esse nata, solamq; integritatem & innocentiam homines intrepidus ad omnes fortunæ mutationes perducere: quippe cum vel hæc, vel non valde his dissimilia, imparis hominibus sint expectanda.

De Tartaro.

Animæ igitur sceleratorum multis grauissimisque vitijs contaminatz per hos tortores à iudicibus cognitæ, prædictis furis in tartarum deducendæ tradebantur: cum is locus esset pœnarum luce omnino carens, multisque plenus perturbationibus,

bus, unde non dabatur amplius reditus. quæ quidem præcepta fabularum, nihil propè dissentiunt à veris Christianæ religionis institutis : nisi quod illi sub fabulosis hæc occultarunt, quæ nos habemus aperta & manifesta.

De Hecate.

Cùm vellent autem demonstrare omnibus necessario esse moriendum, neque posse quenkumque Dei voluntatem effugere, aut ab eo statutum diem præterire, Hecaten Iouis filiam & Asteriæ finxerunt esse : quæ credebatur vis esse per astra descendens & occultè agens diuinitus in corpora hæc inferiora, ab ijs qui Iouem omnia regere putarunt, & omnibus moderari, unde omnia proficiscerentur. quamuis alij fatorum cuiusque esse ordinem ac vim existimarent, quæ diuinitus in corpora mortalia funderetur : quam, cùm nulli esset cognita, Noctis filiam crediderunt.

De Somno.

Enimuero ne obliuisceremur somnum morti esse simillimum, atque omnia quæ dormiunt interire etiam aliquando solere, Somnum Deum esse antiqui tradiderunt Mortis fratrem : atque somnus ille suauissimus dicitur, qui morti sit perquam similis. non enim solum ad recuperandas vires à Deo hunc datum esse animabus dixerunt sapientes, sed etiam ut admoneremur quotidie quod mortuorum sumus imagines.

De Proserpina.

Ad explicandum verò seminum plantarumque omnium naturam Proserpinæ figmenta antiqui introduxerunt : quæ sex menses esset sub terra, & totidem supra terrâ. Sic enim diffundi virtutem plantarum sex menses in ramos ob frigus subterraneum significabant, cùm ab hyemis frigore superiore & circumstante virtus earundem plantarum intra terram includatur. nam sic natura suas vires omnibus animalibus, naturalibusque corporibus impertit, ut alternè exerceant, quippe cùm dies etiam negotijs agendis, nox quietis causa concessa sit.

De Luna.

Lunæ naturam præterea viresque explicantes illam filiam Hyperionis siue Solis dixerunt, quia cùm corpus sit diaphanes, tanquam speculum lumen à sole acceptum rursus in terras ad nos transfundit. atque eadem de causa Solis soror etiam dicta est. Per cunctum celeritatem motus proprii indicarunt ad